

Naar Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse ikke have en efter samtlige Forhold tilstrækkelig let Afgang til et saadant Sygehus, som foran nævnt, erholder den paagjældende Sygekasse af vedkommende Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune 2 Kr. aarligt for hvert i Kommunen bosat Medlem, der befinder sig under de angivne Forhold. Tvistigheder om denne Ydelse, som maatte opstaa mellem en Kommune og en Sygekasse, afgjøres af Indenrigsministeren.

Paa Sindsygeanstalter skulle de anerkjendte Sygekassers Medlemmer og deres Børn under 15 Aar kunne indlægges af Kassen for den samme Betaling, som ydes for de af Kommunerne indlagte Personer.

Regjeringsforslaget har af Grunde, som ere fremstillede i de Forslaget ledsagende Bemærkninger, ikke troet at burde følge Kommissionen, der havde foreslaaet Bestemmelser, væsentlig svarende til de i ovenstaaende Paragraf indeholdte. At der nu maatte gives Kommissionens Regel en Begrænsning saaledes, at Rätten til Indlæggelse paa Sygehuset for nedsat Betaling kun gjælder de Sygekassemedlemmer, der ere bosatte i det Distrikt, for hvilket Sygehuset er bestemt, erkjender Udvalget, og det har derfor i sit Forslag tilføjet denne Begrænsning. Det er fremdeles fundet hensigtsmæssigt, for at undgaa Misbrug, at tilføje den Betingelse, at Lægeerklæring skal foreligge om, at Hospitalsophold er nødvendig. Det daglige Vederlag, som kan fordres, har man dernæst forhøjet fra 40 Ore i Kommissionens Forslag til 60 Ore. Endvidere har man ikke med Kommissionen fastsat vederlagsfri Indlæggelse for Medlemmers Hustruer, da Udvalget jo mener, at disse i det Hele bør komme i Betragtning som selvstændige Medlemmer, og for deres Børn kun, naar Forfatteren har været Medlem i 1 Aar. Endelig har man udtrykkelig fastsat, at for ekstraordinære Ydelser betales der særskilt.

Som Hovedindvending mod den tvungne Hospitalshjælp fremhæves det, at udenfor Kjøbstæderne eies Sygehuse som Regel af Amtskommunen, og at det altsaa imod Lovforslagets Princip vil blive disse i Stedet

for de mindre Kommuner paa Landet, der have Fattigsforsørgelsesbyrden, som komme til at bære Merudgiften ved Sygekassemedlemmers Pleie paa de paagjældende Sygehuse. Denne Indvending har vel mindre Betydning for Mindretallet, ifølge dets nedenfor udviklede Opfattelse. For Flertallet har Indvendingen derimod større Betydning. Det har derfor af dette været taget under Overveielse, om ikke dette Brud paa Principet skulde undgaaes ved at anordne Refusion til Amtskommunen fra Sognekommunen af de Ydelser, hin ifølge Paragrafen kommer til at udrede. Man har dog ikke ment at burde foreslaa en saadan Regel. Dels er nemlig det nævnte Princip dog ogsaa i § 9 kun gennemført med Bømpelser, dels er den Bømpelse, der her er Tale om, ikke ukjendt hos os, jfr. navnlig Ordningen i Frederiksborg Amt, ej heller helt udenfor Fattiglovgivningens Grundfætninger. Endelig opveies den Begunstigelse, der vilde ligge i, at Landsygekasserne ikke ville komme til at lide Fradrag i Pengetilskudet for modtagen Hospitalshjælp ved Flertallets Forslag om, at Frikjørselen skal fradrages, jfr. hvad der ved forrige Paragraf er bemærket.

Med Hensyn til Sindsygeanstalterne der ifølge den i Paragrafens 1ste Stykke indeholdte Angivelse af de Sygekasser, for hvilke Regelen skal gjælde, ikke ere indbefattede under den, har man tilføjet en særlig Bestemmelse, hvorefter Sygekassemedlemmerne og deres Børn nyde samme Gunst med Hensyn til Betalingen, som ydes de af Kommunen indlagte Personer.

Med Lovforslagets

§ 10 (nu § 11)

foreflaar Udvalget i Konsekvens af den Maade, paa hvilken man mener, at Hustruer bør stilles til Kasserne, at Ordene i 3die Linie: „samt for deres Hustruer“ udgaa. Endvidere har Udvalget vel ikke kunnet gaa saa vidt, som nogle Udvalgsmedlemmer have ønsket, uden Afstandsbestemmelse at give Frikjørselen til at hente Lægen m. v., men man har fundet det retfærdigt, at 1½ Milis Frikjørselen (frem og ligesaa meget tilbage) burde gives, ogsaa hvor Lægen boede i en